

Mladý Misionár

Jeseň - Zima 2015, ročník XXI.

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

www.mladymissionar.sk

Misijní priatelia,

držíte v rukách číslo Mladého Misionára, ktoré vychádza po krátkej odmlke a prináša so sebou isté zmeny. Na tomto čísle pracoval už nový šéfredaktor, Frt. Martin Ligač, SVD, a nový grafik, Frt. Robin Joseph, SVD. Našou prioritou a výzvou je vám, našim dobrodincom a priaznivcom, naďalej prinášať informácie o misiách, o našej komunite a o našom misionárskom živote.

MLADÝ MISIONÁR

Ročník XXI.č.2
Vydávajú seminariisti SVD
v Bratislave

Adresa:

Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava - Petržalka

E-mail:

mladymisionar@gmail.com

Internet:

www.mladymisionar.sk
www.svd.sk

Na čísle spolupracovali:

pátrí a seminaristi SVD

Jazyková spolupráca:

P. Marek Vaňuš, SVD
Frt. Michal Vrták, SVD
Frt. Gorazd Kohút, SVD

Cenzor

P. Marek Vaňuš, SVD

Grafika časopisu:

Frt. Robin Joseph, SVD

Foto :

Archív SVD
<https://stocksnap.io>

Cena za časopis:

dobrovoľný príspevok

Tlačiareň:

Ultraprint, s.r.o.

ÚVODNÍK

Drahi čitatelia, Pán Ježiš Kristus založil Cirkev, svoje tajomné Telo, ktorá je svojou podstatou misionárska, keďže podľa rozhodnutia Boha Otca má svoj pôvod v poslaní Syna a v zoslaní Ducha Svätého. Mocou Svätého Ducha boli apoštoli v deň jeho zoslania vnútorne premenení a začali svedčiť o smrti a zmŕtvychvstání Pána. Odvtedy svätá Cirkev pokračuje v tej istej misii, ktorá je pre všetkých veriacich stálo a nevyhnutnou službou.

Ak je teda ohlasovanie jej nevyhnutnou službou, potom každé kresťanské spoločenstvo je povolane oboznámiť všetkých ľudí, že Boh je Láska. V Kristovi sme dostali nesmrteľný život, život Najsvätejšej Trojice. Vďaka Kristovi, dobrému Pastierovi, ktorý neopúšťa stratenú ovečku, bola ľuďom všetkých čias daná možnosť vstúpiť do vzťahu s Bohom, milosrdným Otcem, ochotným prijať do domu márnokratného syna. Povinnosť hlásať evanjelium všetkému stvoreniu je najdôležitejšou úlohou, akú Kristus určil Cirkvi. Máme povinnosť a právo hlásať!

MISIJNÝ DOM ARNOLDA JANSSENA

„Milí čitatelia, život sa nestane nudným, pokiaľ sa neprestanete tešiť na tento časopis.“

P. Thomas Tulung, SVD

Text: P. Thomas Tulung, SVD
Foto: Archív SVD

Chceme, aby sa Božie poslanstvo spásy stále viac a viac dostávalo ku všetkým ľuďom na celom svete.

Naším poslaním je nielen prijať Ježišovo svedectvo, ale ho tiež odovzdávať ďalej. Každý z nás je poslaný Božím slovom. Kristovými slovami „vy ste svetlo sveta“ je na nás kladená požiadavka: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 5, 14-16). Svetlo nejestvuje samo pre seba. Nutne osvetľuje svoje okolie. Svetlo, ktoré by nesvietilo okolo seba, je protirečenie, kontradikcia. Pán Ježiš nám ukladá úlohu, aby sme boli svetlom. Hovorí: „Vy ste svetlo sveta.“ Znamená to, že musíme svietiť všade, kdekoľvek sa nachádzame. Ak nebudeme svietiť, naše kresťanstvo bude protirečenie, kontradikcia, nezmysel. Kresťan, ktorý nesvieti, nie je kresťanom.

Sme poslaní vydávať svedectvo o Božom svetle: „Choďte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu. Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený ale kto neuverí,

bude odsúdený“ (Mk 16,15). Toto je posledné poverenie, ktoré Kristus adresoval svojim apoštolom. Tieto slová platia aj pre všetkých pokrstených. Život, ktorý sme prijali od Krista a v Kristovi, stotožňujeme vždy s poslaním rozšíriť jeho vykupiteľské dielo medzi národy všetkých čias a zaniest' ďalej jeho poslanstvo. Kristus odišiel z tohto sveta, ale jeho slová majú zaznievať i naďalej, každej generácii znova a znova po celom svete. A toto sa deje prácou a pôsobením misionárov.

Naši seminaristi sa angažujú v tomto poslaní i prostredníctvom vydávania časopisu „Mladý Misionár.“ Tento časopis sa stáva čím ďalej tým viac silnejším prostriedkom a výrazným nástrojom, v ktorom môžu naši seminaristi rozšíriť evanjelium, ohlasovať Božie poslanstvo a vydávať svedectvo o Božej láske.

*S pozdravom,
Váš milovaný
P. Thomas Tulung, SVD,
prefekt seminaristov.*

„Zobudte sa“ a „zobudte svet“

ROK
ZASVÄTENÉHO
ŽIVOTA

Myšlienky od zasvätených

Spracoval: Peter Fillo, SVD
Foto: Robin Joseph, SVD

Načúvanie a rozpoznanie Božej vôle mi pomáha, uznať svoju úplnú závislosť na Bohu. Na začiatku mojej cesty bolo pre mňa uvedenie si tejto závislosti až desivé. Bála som sa, že stratím svoju slobodu a čiastočne aj svoju osobnosť. No teraz som vďačná a vnímam, že táto závislosť na Bohu mi nebráni prevziať zodpovednosť za tento svet a za svoj vlastný život. Jednoducho pracujem pre väčší cieľ. Zakorenená v osobnom vzťahu s Bohom, môžem už tu na zemi prispieť k budovaniu Božieho kráľovstva.

-Christina Blaetterbinder,
novicka,SSpS

Zasvätený život je pre mňa životom, kde rastiem v dôvere a v láske. Je to pre mňa výzva prežívať každý deň, každú chvíľu vo vedomí Božej prítomnosti, nechávať sa Ním milovať a viesť, kamkoľvek ma vedie. Je to pre mňa život jednoty s Bohom. Je to čas, kedy spoznávam Boha v druhých aj v sebe.

-Martina Lešková,
novicka,SSpS

Zasvätený život znamená pre mňa zriecť sa seba samého a odovzdať svoj život do Božích rúk. Je to ako plávať proti prúdu sveta. Napriek tomu, že to je náročné, vždy dostávame silu od nášho Nebeského Otca, ktorý je stále pri nás.

-Matej Reiner, SVD

Zasvätený život pre mňa znamená každodennú skúsenosť s Pánom. Možno nie vždy bude táto skúsenosť obrovská, avšak dôležitejšie je, že je každodenná. Už náš zakladateľ P. Arnold Janssen to pekne vystihol slovami: hľadať vo všetkom iba Boha, nedať sa nikomu predbehnúť v službe a v horlivosti pri šírení jeho úcty a jeho záujmov.

-Juraj Begany, SVD

Zasvätený život vnímam ako rozhodnutie nasledovať Ježiša formou bezmanželského života a určitej charizmy. Je to kráčajenie po ceste učeníka, ktorý opakovane čelí výzve opúšťať, aby mohol prijať oveľa viac. Učí sa počúvať, aby rozpoznával prítomnosť svojho Pána a ochotne svedčí o svojej skúsenosti Božej lásky, ktorá je prameňom života.

-P. Marek Vaňuš, SVD

Pre mňa je zasvätený život spôsob života, v ktorom sa snažím milovať Boha celým srdcom a milovať všetkých ľudí s nerozdelenou láskou. Táto láska je nezištná, slobodná a oslobodzujúca. Tento spôsob života mi umožňuje byť bližšie k Bohu a komunikovať s Ním pri čítaní Svätého Písma, vo svätých omšiach a v iných pobožnostiach. Zároveň mi zasvätený život umožňuje byť bližšie k ľuďom a rozprávať sa s nimi o ich radoostiach a trápeniach. Nesmiem však zabúdať ani na seba, musím si nájsť čas na relax a šport. Zasvätený život mi pomáha integrovať všetky moje schopnosti, sily a energiu do oslavy Boha, na pomoc druhým a do vlastnej spásy a spásy blízkych.

-P. Thomas Tulung, SVD

„Zasvätený život je darom pre Cirkev, vzniká v Cirkvi, rastie v Cirkvi, je úplne zameraný na Cirkev.“

- Mons. J. M. Bergoglio

Povolanie k zasvätemu životu Čo na to páter Igor?

Text: P. Igor Král, SVD
Foto: Archív SVD

Páter mám 28 rokov, mám za sebou vysokú školu a niekoľko rokov pracujem. Od 20 rokov cítim povolanie k zasvätemu životu, ale tesne pred podaním prihlášky dostanem strach a zmocní sa má neistota. Dá sa s tým niečo robiť?

Premýšľam nad tým, či strach a neistota si zaslúžia toľko našej pozornosti a či je dobré ich poslúchať a riadiť sa nimi natoľko, aby Ti zahatali cestu k realizovaniu túžby tvojho srdca – zasvätiť sa Pánovi. Nemá On predsa len väčšiu moc ako búrka pochybností? On je Boh, ktorý plní prísluby a má moc nielen nad živlami sveta, ale je aj zvrchovaným Pánom všetkého.

Rád premýšľam nad tým, čo všetko zažili apoštoli. Ako putovali do najvzdialenejších krajín, spoznávali nové kultúry, ľudí, učili sa ich jazyky, zažili nepredstaviteľné dobrodružstvá, plavili

sa moriami, brázdili rieky, boli svedkami uzdravení, vzkriesení a mnohých iných zázrakov. Ako im chceli obetovať, urobiť z nich kráľov, videli obrátenia, nie jednotlivcov, ale celých kráľovstiev a do dnešného dňa pozerajú z neba, ako sa na ich hrobch stretávajú milióny ľudí a modlia sa tam a obdivujú Božiu milosť v ich životných príbehoch.

Učeníci by však toto všetko nevideli, neskúsili, nepochopili a nezažili, pokiaľ by nevyšli z hornej miestnosti, kde sa skrývali zo strachu, keby neprekročili prah svojich dverí a keby sa posilnení Duchom nevydali na cesty. Nikdy by sa nepresvedčili, čo to znamená byť naplnený Duchom, ak by sa neskláňali k ľuďom, nepúšťali sa do rozhovorov s cudzími a ostali by len v starých vzťahoch, na starých a dobre známych miestach a keby neriskli robiť

veci inak ako dovtedy.

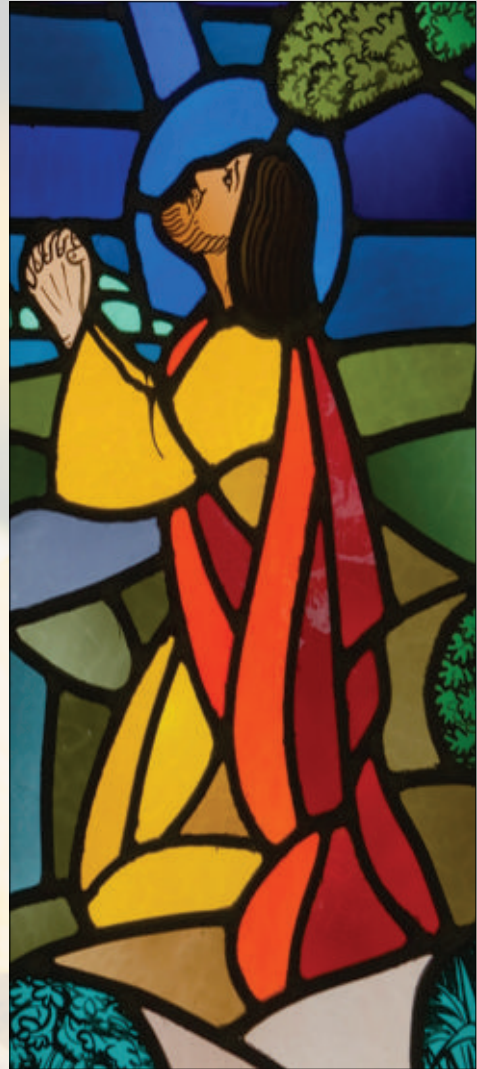
Pripojiť svoj príbeh k ich príbehom znamená povedať nie strachu, neistote, alebo aj zvyku i pohodliu. Aby si eliminoval strach z neznáma, skús byť v priebehu roka v kontakte s osobou, ktorá je zodpovedná za kandidátov i s komunitou, do ktorej chceš vstúpiť. A budem rád, ak mi v budúcnosti o čomsi z tvojho dobrodružstva s Pánom napíšeš.

Páter kedy je lepšie vstúpiť do rehole: Po strednej škole, alebo až keď v živote niečo zažijem, vyštudujem?

Vo všeobecnosti platí, že na volanie Pána je najlepšie odpovedať hneď, keď prichádza. Samozrejme ide o vážne a dôležité rozhodnutie, preto ho treba robiť v modlitbe, po dôkladnom zvážení a samozrejme po dôkladnom rozlíšení, ktoré by si nemal robiť sám. Preto skús túto otázku položiť tvojmu duchovnému sprievodcovi, ktorý dobre pozná Teba, Tvoj duchovný život i prostredie, z ktorého pochádzaš. A neboj sa. Vstupom do rehole neprídeš ani o priestor čosi zažiť a ani o možnosť študovať. Život v bratskom spoločenstve, zasvätenie sa Pánovi a oddaný život modlitby, obety a služby sú pre tých, ktorí skutočne túžia po svätosti, dobrým prostredím, v ktorom človek môže rásť a dozrievať.

Rád by som stal misionárom, ale veľmi sa bojím toho, že „farnosťou misionára sa stáva celý svet“. Nevie, či mám na to zvládnuť zmeny, ktorým misionár musí čeliť.

Spomínam si, ako raz mňa povzbudzoval môj spovedník, keď som sa mu vyznal z nedostatku odvahy prebrať istú zodpovednosť. Jeho povzbudenie bolo jednoduché. Kázal mi dôverovať Božej milosti, ktorú mi Boh určite udelí, keď ju začnem potrebovať. Ak cítiš volanie nasledovať Ježiša, Pána ohlasujúceho

radostnú zvesť, neboj sa, že ti bude chýbať potrebná milosť. Pán nenechá bez pomoci tých, ktorých sám posielal do terénu. Nakoniec čas formácie je dostatočne dlhý na to, aby si dokázal rozlíšiť, v ktorých oblastiach sa stretáva potreba sveta s tým, k čomu konkrétne Teba povoláva Boh.

Jedno srdce – mnoho tváří

Text: Michal Vrták, SVD
Foto: Martin Ligač, SVD

V septembri sa konalo v Misijnom dome sv. Arnolda Janssena v Budapešti stretnutie seminaristov Spoločnosti Božieho Slova východnej časti Európy, na ktoré prišli verbisti zo Slovenska, Poľska, Maďarska a Ruska. Okrem seminaristov boli prítomní ich formátori a niekoľko ďalších verbistov, ktorí pôsobia ako kňazi v Rumunsku a Portugalsku. Témou tohtoročného stretnutia bolo „Žiť rehoľno-misijný život a službu v interkultúrnej komunite“. Počas štyroch prednášok odzneli postrehy a skúsenosti spolubratov pracujúcich v maďarskej a poľskej provincii ohľadom problémov a ťažkostí z medzinárodnými komunitami ako aj ich

výhody a prínos pre prácu s rómskou menšinou v Maďarsku a migrantmi v Poľsku. Odzneli názory, že pre dobrú života schopnosť interkultúrnej komunity je potrebné zvládnuť inkulturáciu v prostredí kam sme poslaní.

Maďarská provincia pripravila veľmi dobrý program, ktorý okrem vzájomného lepšieho spoznávania spolubratov pamätal i na spoznanie kultúrneho prostredia, v ktorom naši južní spolubratia žijú a pracujú. Pre prítomných zorganizovali prehliadku Budapešti s anglicky hovoriacou turistickou sprievodkyňou a večernú návštevu baziliky v Ostrihome, ktorú považujú za srdce

Prechádzka v centre Budapešti

maďarskej katolíckej cirkvi. Stretnutia sa zúčastnilo 35 verbistov pod patronátom európskeho koordinátora pre formáciu. Po završení stretnutia nedelňou svätou omšou sme pokračovali v ďalšom poznávaní Maďarska v rámci výletu našej bratislavskej komunity pred začiatkom nového akademického roka. Cestou do provinciálneho domu maďarskej provincie sme sa zastavili v benediktínskom kláštore v Tihony, ktorý sa týči nad Balatónom. V Köszege sa nás ujal rektor domu P. František Juhos, ktorý nám na nadchádzajúce dva dni pripravil hodnotný kultúrny program. Samotné mestečko, v ktorom sa nachádza aj misijný dom verbistov, bolo uchránené od bojov 1. a 2. svetovej vojny a tak má zachované centrum ako i hrad a 3 historické kostoly.

V dedinke Jak sa nám venoval miestny kňaz a urobil nám prehliadku ich krásneho gotického kostola. Navštívili sme i miesto narodenia svätého Martina z Tours, Szombáthely (v slovenčine známe aj ako Kamenec), kde sa pripravujú na oslavy 1700 výročia od jeho narodenia. Neobišli sme ani tamojšiu katedrálu, ktorá nás v tomto 80 tisícovom meste ohromila svojou veľkosťou. V meste Šopron sme s našim sprievodcom, miestnym kaplánom, prešli historickým jadrom mesta a navštívili sme kláštorňú kostol sestier uršulínok, kam chodil aj posledný uhorský kráľ, blahoslavený Karol, ktorého relikviu tam uchovávajú.

Bol to radostne prežitý čas, na ktorý si radi spomíname aj teraz počas skúškového obdobia.

Počas liturgie

Bratské posedenie

Stretnutie využili aj naši predstavení

Počas jednej z prednášok o pastorácii migrantov

S pozdravom, vaši novicií...

Milí priatelia,

prvýkrát sa Vám hlásia Vaši novici Dávid a Lukáš z kaštiela vo Vidinej. Ešte nás nepoznáte, novicmi sme od 7. septembra tohoto roku. Za tento krátky čas sme toho však stihli až - až. Po príchode do kaštiela, klenotu Vidinej, sme ostali stáť v nemom úžase pred veľkou samotnou kaštiela, ako aj rozľahlého parku okolo. Už v prvej chvíli bolo jasné, že núdza o prácu nebude. Toto sa potvrdilo do poslednej bodky. Noviciát však nie je v prvom rade o práci. Naš duchovný program je veľmi pestrý, spoznávame zákutia duchovného života, ako aj samotnú históriu Spoločnosti Božieho Slova. Už od skorého rána, ešte predtým ako sliepky vstávajú z kurína, v našej kaplnke už znejú ranné chvály. Potom nasleduje stíšenie sa v meditácii a tak trávenie prvých chvíľ dňa s naším Pánom. Doobeda ďalej nasleduje duchovný program vedený našim novicmajstrom, P. Baráthom, a rektorom, P. Vagašom. Tento duchovný čas nám dopomáha k poznávaniu nášho povolania, pre ktoré sme sa rozhodli, a je preň nevyhnutný. Už sme stihli aj prvé 5-dňové duchovné cvičenia na tému povolania!

Poobedné chvíle sú už v znamení fyzickej práce. Snažíme sa byť užitoční a nápomocní pri každonenných povinnostiach a prácach, ktoré sa pritrafia. Tu nesmieme zabudnúť na náš zverinec, tvorený psíkom (dunčom) Timom a zajačikmi ušatými. Bez našej dennodennej starostlivosti by sotva prežili... Od nášho príchodu sme už stihli postaviť a uviesť do prevádzky nový chodník, pripraviť záhradu a skleník na zimný spánok, či nachystať drevo na dlhé zimné večery. Popri pobyte v kaštieli trávime z času na čas chvíle aj za jeho múrmi. Zúčastnili sme sa napríklad dištriktneho stretnutia v Starom Smokovci, diakonskej vysviacky našich spolubratov v Bratislave či birmovky v dedinke Breznička. Chodíme tiež na nákupy do neďalekého Lučenca, aby sme nezomreli od hladu. Stereotyp v noviciáte nehrozí, a to aj vďaka duchovným cvičeniam rehoľných sestričiek z celého Slovenska (ktoré týmto pozdravujeme), ktoré sa tu raz za čas konajú.

Je nám tu dobre, teplo a nie sme ani hladní. Tak duchovne, ako aj fyzicky. Tento čas je pre nás veľmi dôležitý do ďalšieho rehoľného života. Tešíme sa na to, čo nás ešte čaká a myslíme v modlitbách aj na Vás, našich čitateľov a dobrodincov. O všetkom dôležitom, čo sa tu ešte udeje, Vás budeme informovať.

S Pánom Bohom.

Vaši novici Dávid a Lukáš

Obliečka rehoľného rúcha

Novici s novicmajstrom
P. Bartolomejom Baráthom, SVD

Novic Lukáš Hanusek

Na ceste viery v
duchu modlitby a
služby.

Novic Dávid Valachovič

Pred Misijním domom vo Viďinej

Ak nie JA... ...potom KTO?

Text: P. Stanislav Orečný, SVD
Foto: Archív SVD

Drahí misijní nadšenci.

Pred mojím odchodom do misii som často dostával otázky: Čo prežívaš? Ako sa cítiš? Bojíš sa? Zvládneš to tam? Sú to otázky, ktoré si kladie aj sám misionár. I ja som si ich kládol a v nasledujúcich riadkoch vám píšem o mojom vnútornom prežívaní pred odchodom do misii.

Keď som sa pred vyše rokom (bolo to presne piatok ráno 27.6.2014) dozvedel, že som dostal misijné určenie do juhofilipínskej provincie, ostal som pozitívne prekvapený. Od toto momentu som si začal

uvedomovať, že môj život sa začína akosi meniť. Všetko domáce mi bolo zrazu vzácnejšie, lebo som vnímal, že o to v istom zmysle prichádzam. No veril som a verím, že za tým je náš Boh, a to ma odvtedy stále naplňa pokojom a radosťou. V tomto duchu som prežíval aj všetky veľké udalosti, ktoré potom nasledovali - doživotné zasvätenie sa Bohu ako verbista, diakonskú a kňazskú vysviacku. No zvlášť po kňazskej vysviacke sa ma môj odchod na Filipíny začal dotýkať ešte viac. Ukončil som očkovania, vybavoval dokumenty a víza, a cítil som, že sa treba začať lúčiť. V srdci som pocítil smútok a

trochu strachu, no dôvera v Pána ma neustále posilňuje, že On je so mnou ako Dobrý Pastier a že ja sa nemusím ničoho báť.

Dva týždne pred odchodom na Filipíny som šiel na púť do Svätej zeme. Nielenže sa splnil môj sen - a ďakujem všetkým, ktorí mi túto púť umožnili -, ale aj to, že som mohol svoju misiu i celý misijný život denne odovzdávať na miestach, kde chodieval Pán Ježiš. O to viac som cítil, že potrebujem byť napojený na Neho, ktorý je mojím viničom a ja jeho ratolesťou.

Po návrate zo Svätej zeme som šiel domov k mojej rodine, aby som ich ubezpečil o mojej láske a blízkosti, ktoré ma s ňou spájajú. Ďakujem zvlášť mojím skvelým rodičom, ktorých blízkosť cítim každý deň. Nádherným prekvapením bola pre mňa rozlúčka, ktorú mi pripravilo spoločenstvo dospelých, mladých a detí spolu s naším duchovným otcom. Vďaka patrí aj im, lebo sú pre mňa veľkým svedectvom v prežívaní viery. Rozlúčku doma sme završili slávením Eucharistie, v rámci ktorej sa so mnou rozlúčila nielen farnosť ale aj naša obec v osobe pána starostu. Dostal som nádherný kroj, aby som aj tu na Filipínach trochu predstavil aj slovenskú kultúru.

Napokon som sa vrátil do komunity do Bratislavy, kde som sa rozlúčil sv. omšami v UPeCe, vo farskom kostole na Daliborovom námestí a nakoniec v našom kostolíku na Krupinskej. Odtiaľ som vo štvrtok ráno (29.10.2015) odišiel na letisko do Viedne, kde začala moja cesta na Filipíny. Ďakujem mojim drahým spolubratom, ktorí ma v to ráno vypevadili. Som im vďačný nielen za tento okamih, ale za všetky gestá - slová, skutky, postoje a modlitby - ktorými ma povzbudzovali a formovali počas života v slovenskej provincii. A verím, že budú aj naďalej. A v neposlednom rade ďakujem aj vám všetkým, drahí misijní dobrodinci a horlitelia, za akúkoľvek podporu a účasť na misijnom poslaní samej Cirkvi.

Teraz, keď píšem tento list, vás všetkých srdečne pozdravujem z Filipín z mesta Cebu. Bývam zatiaľ v našom provinciálnom dome, ktorý je súčasťou veľkého komplexu Univerzity San Carlos, ktorú spravuje naša rehoľa. Je to veľké mesto, mesto kde môžete vidieť veľké a bohaté hotely, no často aj chudobné a biedne štvrte. Neostanem tu dlho. Len čo mi zmenia turistické víza na tzv. misionárske víza, presťahujem sa do našej komunity na ostrov Davao, kde sa budem venovať štúdiu lokálneho jazyka. A tak, keď už budete čítať tento článok, budem už pravdepodobne bývať v meste Davao. Potom sa ozvem aj odtiaľ.

Nech vás náš dobrý Pán Boh žehná a napĺňa. V modlitbe a srdcom ostávame spojení.

(Viac fotografií priamo, ktoré P. Stanko poslal z Filipín pár dní po príchode nájdete vo fotoriporte na str. 34.)

Počas rozlúčkovej homílie v Kostole sv. Arnolda Janssena v Bratislave

Misijné skúsenosti v Afrike

Slnko vychádzajúce v Afrike, nová kultúra a nová práca. To sú veci, ktoré na novom pôsobisku čakali na našu laickú misionárku a dlhoročnú spoluorganizátorku Misijných prázdnin, Katku Kočanovú. Prácu s deťmi v škôlke v Nových Zámkoch, vystriedali na nejaký čas deti v detskom domove na africkom kontinente. Katka je sestrou nášho misionára Kamila Kočana, ktorý pracuje v Zimbabwe už 4 roky. Nech Katkino svedectvo a jej túžba po misii zapáli čo najviac srdc.

Prípravil: Milam Toman, SVD
Foto: Archív SVD

Čo ťa motivovalo ísť na misiu do Zimbabwe?

Už dávnejšie som mala v srdci túžbu ísť niekam do misií a keďže v Zimbabwe pracuje môj brat ako misionár, bola to najjednoduchšia cesta, ako si splniť sen. Už som mala možnosť navštíviť Zimbabwe minulý rok ako turista a veľmi sa mi tam páčilo. Preto, keď bola možnosť vycestovať sem na dlhšie obdobie, vôbec som neváhala.

V čom spočívala tvoja príprava na túto cestu, na tvoju misiu?

Nerada sa na niečo dlho pripravujem, potom som z toho len zbytočne nervózna. Takže aj túto cestu som absolvovala bez nejakých väčších príprav. Asi pol roka pred odletom som si kúpila letenku a napísala som do jedného detského domova, že by som chcela u nich pracovať ako dobrovoľníčka. Odpísali mi, že nie je problém, a tak som prišla. Po príchode som si ešte vybavila víza, a brat mi pomohol s ubytovaním.

Môžeš nám prezradiť aké boli tvoje prvé dojmy z novej kultúry a prostredia?

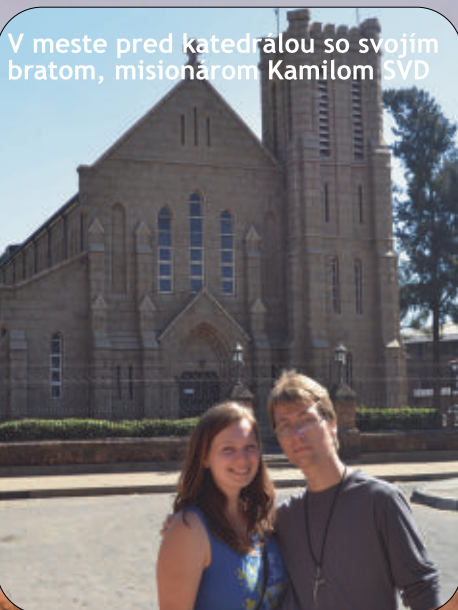
Ľudia v Zimbabwe sú veľmi milí a srdeční. Cítim sa tu veľmi dobre. Všade kam prídem, som prijatá a cítim sa ako doma. Hoci už prešiel mesiac čo som tu, stále mám trochu problémy s angličtinou, ale teda na druhej strane, pomaly sa na mňa lepia slovíčka z domorodých jazykov „shona a ndebele“. A čo ma najviac teší je počasie. Práve nám začína leto, takže je tu slnečno, príjemne a teplúčko.

Aká je hlavná náplň tvojej misie?

Pracujem v Centre pre siroty a pre týrané a zneužívané deti. Doobeda som s najmenšími deťmi (1-3 ročné), spolu sa hráme s loptou, so stavebnicou, kreslíme alebo tancujeme. Po obede som zase s najstaršími dievčatami (15-20 ročné). Pomáham im s matematikou a so zemepisom, učím ich slovenčinu (to ich veľmi baví), hráme sa spoločenské hry,

Pozdrav pre ľudí na Slovensku

V meste pred katedrálou so svojim bratom, misionárom Kamilom SVD

alebo sa len tak rozprávame. A neskôr popoludní, keď prídu zo školy ostatné deti, sme spolu vonku na preliezačkách.

Komunikuješ s deťmi v angličtine. Ako ťa prijali? Si jediná Európanka v tomto Centre?

Deti vedia svoj rodný jazyk – „ndebele“, a rovnako sa v školách už od troch rokov učia angličtinu. Takže spolu hovoríme po anglicky. S tými najmenšími toho veľa nenahovoríme, keďže ony ešte po anglicky nevedia. Ale pre nich je dôležité hlavne cítiť, že ich má niekto rád a že sa o ne niekto zaujíma. A na to slová nepotrebuje.

Na dobrovoľníkov sú tu zvyknutí. Každý rok tu majú aspoň dvoch. Takže ma prijali bez problémov, keďže to pre nich nie je nič výnimočné. Deti sú naučené oslovovať nás všetkých „auntie“. Je to pre nich prejav úcty a rešpektu. Takže teraz som pre nich „tetuška“. Momentálne tu ako dobrovoľníčky pôsobíme dve. V tom istom čase, ako ja, prišla aj Amanda z USA. Pre decká stačí, že sme obe biele a už nás nevedia rozoznať, takže nás pravidelne oslovujú naopak (hoci

sa vôbec nepodobáme). Ale teda, okrem mňa tu viac Európanov nepracuje.

Okrem toho, že pracuješ v spomínanom Centre, je aj miestom tvojho ubytovania?

Cez týždeň bývam v jednej úžasnej rodine. Vždy keď mám voľno, spoločnosť mi robí 5-ročná dcéra domácich Tariro. Odtiaľ každý deň dochádzam pešo 3 km do Centra, kde som dobrovoľníčkou. Víkendy trávim v misijnom dome so svojim bratom, kam musím tiež prejsť pešo asi 2 km. V Zimbabwe totiž nefunguje MHD, preto sa nemôžem sťažovať na nedostatok pohybu. Majú tu iba 9-miestne dodávky, ktoré volajú Combi, a zvyčajne v nich odvezú 15-20 ľudí, ale tie nechodia po mojej trase, preto ich nemôžem využívať.

Zaujímalo by ma taktiež, ako si si zvykla na miestne jedlo? Máš už nejakú svoju pochúťku?

Jedáľniček tu nie je taký pestrý ako na Slovensku. Hlavná potravina je biela kukurica. Jeme ju v podstate stále, lebo je vo všetkom. Tradičné jedlo, ktoré je na stole

každý deň je „isičuala“ (kukuričná kaša), „čumolia“ (zelenina podobná našej kapuste) a mäso. Sem-tam máme namiesto kaše ryžu, cestoviny alebo zemiaky. To je moje menu na obed aj na večeru. Na raňajky máme vždy kukuričné lupienky s mliekom alebo „cerevitu“ (sladkú kukuričnú kašu). Obľúbený miestny nápoj je „mahewu“ (mliečny drink s kukuričnou kašou). Nemám problémy s ničím, len mi tu chýba čerstvá zelenina, lebo tú veru na tanieri v Afrike nevidno. A najväčšou pochútkou pre mňa sú čerstvé banány, ktoré sú trhané zo stromov až keď dozrejú, preto chutia úplne inak ako tie, čo sa dovážajú na Slovensko.

Viem, že rada pečieš a robíš skvelé torty. Máš už nejaký recept na inšpiráciu, ktorý by sme mohli pripraviť aj u nás na Slovensku?

Musím vás sklamať, ale Zimbabwčania nemajú zmysel pre pečenie. Vrchol miestneho cukrárskeho umenia sú malé koláčiky, niečo ako u nás muffiny, ale nie sú ani zďaleka také dobré ako u nás, takže som si recept ani nepýtala. Keď máme chuť na sladké, alebo má niekto narodeniny, tak tu pečiem ja .

Moja posledná otázka smeruje k sláveniu liturgie. Všeobecne sa veľa hovorí o veľmi živom temperamente Afričanov pri slávení svätej omše. Je to tak aj u veriacich v Zimbabwe? Ako si sa v tomto inkulturovala?

Africké sväté omše sú oveľa živšie a plnšie vonkajších prejavov radosti než u nás. Ľudia spievajú veľa a dlho, a medzitým tancujú. Takže aj keď svätá omša trvá 2-3 hodiny, nezdá sa to tak veľa, lebo sa vždy niečo deje, a rýchlo to uplynie. Ich piesne sú veľmi rytmické a dynamické, takže sa ani nedá netancovať, keď ich počujete (smiech). Ak stíham, chodievam na omše 2x do týždňa, a vždy sa na ne teším. Najbližšie mám misijný dom SVD, kde slávi sväté omše môj brat pre študentov z neďalekej univerzity, preto chodievam práve tam.

Ďakujem ti Katka, že si sa s nami podelila o svoje prvé dojmy a zážitky z tvojej misie. Vo svojom mene, ale i v mene našich čitateľov ti želáme a v modlitbe vyprosujeme požehnaný čas a ochranu Matky Božej. Nech cez teba deti v sirotinci zakusujú blízkosť nášho Pána a zároveň, jeho svetlo a radosť nech prežiarajú aj tvoje „africké“ dni.

Betty, Katka a Grace

Text: Martin Cingel, SVD
Foto: Archív SVD

S vďačnosťou...

Milí misijní priatelia,

teším sa z toho, že výťažok z Misijného jarmoku 2015 poputuje do Kene. Srdečne Vás pozdravujem z tejto krajiny, kde už pôsobím 15 rokov. Za ten čas sa Keňa veľmi zmenila, ako sa mení asi každá krajina. Žiaľ, korupcia a politika krajiny asi najviac ničia ľudské hodnoty a medziľudské vzťahy, a tým sa aj práca misionárov stáva náročnejšou. Spolu s lokálnou komunitou okrem pastoračnej práce pripravujeme rôzne projekty, aby sme tým aspoň čiastočne eliminovali chudobu a nespravodlivosť medzi ľuďmi. Boh požehnáva všetko, čo je dobré, a tak aj veľká vďaka patrí Vám, ktorí podporujete misijné poslanie Cirkvi, či už je to modlitbami alebo finančnou podporou. Chcem sa Vám všetkým zo srdca poďakovať za všetko to, čo pre nás, misionárov, obetujete a robíte, myslím na Vás vo svojich modlitbách a vyprosujem Vám Božie požehnanie.

Asanteni sana na Mungu awabariki!

(ďakujem pekne a Boh nech vás žehná).

s úctou,
Váš priateľ a misionár z Kene
Páter Martin Cingel, SVD

Ak by ste chceli pomôcť misionárom verbistom v ich dielach, konkrétne aj misii v Keni, môžete poslať váš príspevok na číslo účtu: 5029115971 / 0900 alebo 2924865513 / 1100, do správy pre adresáta napíšte misiu alebo meno misionára, prípadne účel, na ktorý posielate peniaze. Svoj príspevok môžete poslať aj poštovou poukážkou na adresu: Spoločnosť Božieho Slova, Misijné oddelenie, Kalvária 3, 949 01 Nitra. V správe pre adresáta nezabudnite uviesť poznámku: „Misie“ a konkrétnu misiu alebo meno misionára, prípadne účel, na ktorý peniaze posielate.

„BLAŽENEJŠIE JE DÁVAŤ,
AKO PRIJÍMAŤ.“

SK 20,35

Text: Peter Fillo, SVD
Foto: Martin Štefanec, SVD

Hľa prichádzam Pane, chcem plniť tvoju vôľu

V sobotu 10. októbra bol pre nás verbistov, Milana a Petra, veľký deň. Boli sme vysvätení na diakonov. Túto sviatosť posvätného stavu nám prišiel vyslúžiť bratislavský gréckokatolícky biskup Peter Rusnák. Spolu s nami bol vysvätený aj náš spolužiak Cyprián z Rehole menších bratov františkánov. Otca biskupa poznáme z Teologickej fakulty, kde nás učil homiletiku – ako si máme pripravovať a prednášať kázne.

Slovo diakon je odvodené z gréckeho slova „diakonia“, čo znamená služba. Úlohou diakona je predovšetkým pomáhať biskupovi a kňazovi pri liturgických sláveniach, najmä pri svätej omši. Medzi úlohy diakona patrí rozdávať sväté prijímanie, krstiť, asistovať

pri uzatváraní manželstva, hlásať evanjelium, kázať a viesť pohrebné obrady. Okrem toho sa má diakon venovať rozličným charitatívnym službám.

Vysviacku sme pripravovali niekoľko týždňov. Veľmi nám pomáhali spolubratia a veriaci z nášho kostola. No čím sa vysviacka viac blížila, tým som mal z organizácie väčšie stresy. Najhoršie to bolo v deň pred vysviackou a ráno v deň jej konania. No v momente, keď začala svätá omša, počas ktorej sme boli vysvätení, zrazu som pocítil obrovský pokoj. Celú svätú omšu som už nepocítoval stres a prežíval som veľkú radosť, čo teraz vnímam ako mimoriadny Boží zásah a Božiu milosť.

Gréckokatolícky biskup

Po vysviacke sa ma viacerí ľudia pýtali, či nás mohol svätiť gréckokatolícky biskup, keďže my sme rímskokatolíci. A tak som im vysvetľoval, že Gréckokatolícka cirkev nie je iná cirkev od Rímskokatolíckej. Spolu tvoríme jednu Cirkev (veď aj v kréde sa modlíme „Verím v jednu, svätú, katolícku a apoštolskú Cirkev“) a máme iba rôzne tradície, čo sa týka liturgického slávenia. Čo sa týka teológie, na niektoré veci pozeráme akoby z trochu iného uhla, ale to nijako neprekáča jednote, skôr nás to obohacuje. Podstata našej viery je úplne rovnaká.

Gréckokatolícka cirkev na Slovensku je jednou z dvadsiatich troch východných katolíckych cirkví existujúcich vo svete, ktoré si zachovávajú svoj vlastný obrad

a zároveň sú v plnej jednote s Katolíckou cirkvou, resp. Rímskou cirkvou, na čele ktorej stojí rímsky biskup, Petrov nástupca. Jednotlivé východné cirkvi sa pridržiavajú svojho vlastného obradu chápaného ako ich liturgické, teologické, duchovné a disciplinárne dedičstvo. Sú odlišené kultúrou a historickými okolnosťami národov, ktoré sa vyjadruje v spôsobe prežívania viery vlastným každou cirkvou. Pre zjednodušenie by sme mohli povedať, že majú iný rýtus, obrad.

Biskupi sa navzájom plne uznávajú, avšak na to, aby mohol svätiť biskup jedného obradu niekoho z iného obradu, je potrebné dovolenie z Ríma, konkrétne z Kongregácie pre východné Cirkvi. Tešil som sa, že sme toto dovolenie dostali a mohol nás vysvätiť práve otec biskup Peter, ktorý nás už v škole veľmi oslovil svojimi prednáškami.

Život nie je rýchlokurz

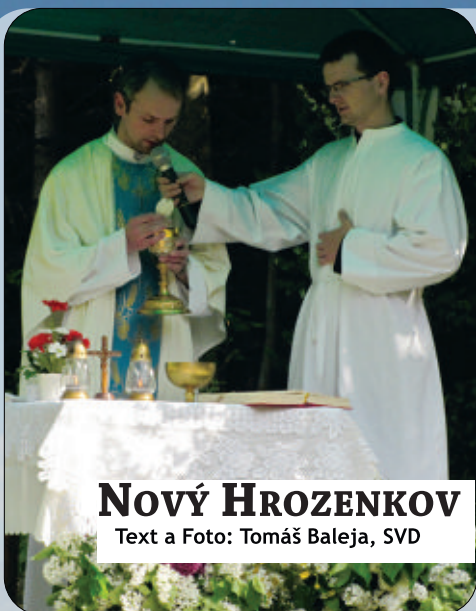
Text: Martin Ligač, SVD
Foto: Juraj Petrovič, SVD

Ako je zvykom v našej reholno-misijnej kongregácii SVD, v rámci prípravy budúceho misionára prichádza počas štúdia teológie čas na tzv. pastoračnú prax. Všetci si uvedomujeme, že popri teoretických vedomostiach nemôžeme zabúdať ani na tie praktické. Veď práve v praxi budeme raz naplno realizovať to, čo Boh do nás vložil a čo sme sa naučili počas našej osemročnej formácie (a v niektorých prípadoch aj o nejaký ten rôčik dlhšej). V akademickom roku 2014/2015 sme si vykonali ročnú pastoračnú prax traja bohoslovci: Martin Ligač v Nitre, Tomáš Baleja v Novom Hrozenkove na Morave a Donie Sequeira v Bratislave. Často sa stretávame s otázkami našich priateľov, či sa nám nezdá naša formácia zdĺhavá a porovnávajú to s inštitútmi, kde formácia

trvá do 6 rokov. Mne vždy zídu na um slová pátra Halamu SVD, ktorý mi raz povedal, že: „Život nie je rýchlokurz“ a formácia v reholnom živote neznamená, že sa určitý počet rokov učím niečo žiť, aby som to na jej konci bezchybne ovládal. Formácia je nikdy nekončiaci proces prehlbovania nášho zasvätenia sa Bohu a života s ním.

O tom ako sa nám darilo na našom ročnom pôsobisku sa dočítate v nasledujúcom článku, v ktorom sa pokúsime v skratke odpovedať na otázky typu: Čo ti priniesla pastoračná prax? Si vďačný za tento rok? V čom vnímaš význam tejto praxe? Predĺžil by si si tento rok? Ako si sa rozlúčil s prostredím, v ktorom si pracoval? Čomu si sa tam venoval? a pod.

Všetci si uvedomujeme, že popri teoretických vedomostiach nemôžeme zabúdať ani na tie praktické. Veď práve v praxi budeme raz naplno realizovať to, čo Boh do nás vložil a čo sme sa naučili počas našej osemročnej formácie.

NOVÝ HROZENKOV

Text a Foto: Tomáš Baleja, SVD

Pastoračná prax bola pre mňa veľmi peknou skúsenosťou. Zmena prostredia z bratislavského na valašské mi pripomenula môj rodný kraj, Terchovú. Najmä tá dobrosrdečnosť ľudí a pekná príroda. Počas tohto roka som mal možnosť vidieť a zažiť ako to na fare chodí, aká je náplň práce kňazov a koľko rôznych vecí a povinností má kňaz vo farnosti. Som Bohu vďačný za pastoračný rok, pretože som mal možnosť spoznať a stretávať množstvo ľudí, či už starších alebo mladších. Práca duchovného otca je práca s ľuďmi a pre ľudí. Vzorom mi v tomto boli spolubratia, s ktorými som bol na fare v Novom Hrozenkove v komunite. Pre mňa to bol požehnaný rok... Počas pastoračnej praxe som mal niekoľko úloh. Učil som náboženstvo na základnej škole v Novom Hrozenkove a v Karolinke, čo bola pekná skúsenosť, kde som mohol pracovať s deťmi a mladými. Keďže mám rád hudbu, zapájal som sa do tunajšej speváckej „Scholy“ pre starších a „Scholíčky“ pre mladšie deti. Spievali sme a hrali na svätých omšiach, hlavne v nedele. Vďačný som aj za duchovné

obnovy so Svätým písmom, tzv. biblické zdieľanie. Tomu som sa vždy tešil, lebo som tak mal možnosť stretnúť dospelých kresťanov a trochu nazrieť do ich prežívania vzťahu s Bohom. Okrem toho je na fare vždy dosť roboty, takže som sa snažil robiť to, čo prišlo a bolo potrebné. Samozrejme, zhodnotiť, ako dobre som si plnil svoje povinnosti, by mohol povedať P. Marek, ktorý bol môj predstavený počas praxe a ktorému ďakujem za tento rok. Tak ako všetko v živote má svoj čas, tak i naša prax. Keď sa ten môj v Hrozenkove blížil ku koncu, prišiel čas aj na rozlúčku. Bol som veľmi prekvapený z toho, ako to všetko veriaci z Nového Hrozenkova a Karolínky zorganizovali. Mal som pocit, ako by to bola prímichná slávnosť a nie rozlúčka s bohoslovcom, ktorý bol u nich len jeden rok. To čo si odnášam z pastoračnej praxe je určite dobrota a štedrosť ľudí.

Tomáš naplno využíva svoj talent

Pastorácia rodín

NITRA
Text a Foto : Martin Ligač, SVD

Pastoračná prax na mieste, na ktoré vás pridelia, prináša so sebou vždy veľa výziev. Tá moja, „nitrianska“ na Kalvárii, ich mala pripravených pre mňa dosť. Ako to už bolo v úvode naznačené, tento rok vnímam ako veľmi podstatný pre ľudskú, osobnostnú formáciu rehoľníka-misionára. Som zaň vďačný i keď nie vždy išlo všetko podľa mojich predstáv a nie každá moja aktivita

sa končila úspechom. Napriek tomu som nikdy neľutoval, že som tam ten rok bol. Náplňou mojej práce bolo byť k dispozícii pre potreby provinciálneho domu a farnosti Nitra-Kalvária. Ak by som to rozmenil na drobné, tak to v praxi znamenalo byť stále na telefóne a v pohotovosti. Okrem toho som mal pravidelné služby ako napr. chodiť na poštu, po úradoch a pod. Služba vo farnosti zahŕňala prípravu birmovancov, vyučovanie náboženstva na Konzervatóriu v Nitre, stretávanie sa s miništrantmi, rodinami a veriacimi, ktorí navštevujú našu farnosť. Našiel som si veľa priateľov, ktorí mi dávali pocítiť, že ma majú radi. Rok ubehol veľmi rýchlo a ja už som opäť v Misijnom dome v Bratislave, kde pokračujem vo formácii.

Pastoracia miništrantov

Spolu to dokážeme!

BRATISLAVA

Text a Foto: Donie Sequeira, SVD

Chem sa s Vami podeliť o pár zážitkov z pastoračného roka, ktorý som strávil na „Daliborku“, ako nazývame našu farnosť v Petržalke na Daliborovom námestí. Každá zmena v živote nám otvára nové prostredie, v ktorom sa usilujeme prispôbiť sa a dosiahnuť svoj cieľ. Počas mojej pastoračnej praxe som mohol ešte hlbšie rozvíjať svoje poznatky so slovenskej kultúry ako i moje jazykové znalosti. Záujem ľudí, najmä farníkov, o moju kultúru, ma zase povzbudil, k tomu, aby som im odovzdal vieru, ktorú som prijal,

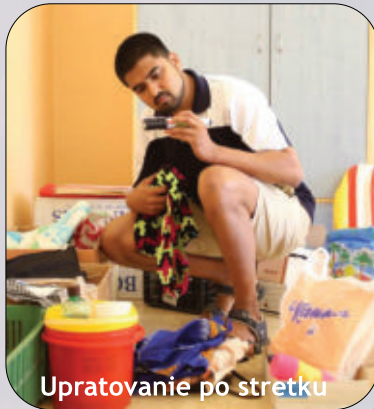
podelil sa o zážitky z môjho života a tak skrze dialóg hľadal cestu ako sa navzájom lepšie poznať a vážiť si človeka, ktorý vzišiel z inej kultúry. S deťmi pri vyučovaní náboženstva a futbalovom krúžku som si mohol zaspomínať na svoje detstvo a opäť som ho prežíval s nimi pri spoločne prežitom čase. Spoločne s komunitou svätého Egídia som zase spoznal skutočnú potrebu ľudí bez domova, ktorou je láska. Som vďačný Bohu za tento rok, za množstvo nových ľudí v mojom živote, s ktorými som zažil niektoré z najkrajších chvíľ môjho života. Napokon počas tohoto pastoračného roka som si uvedomil, že byť misionárom je najväčší dar, ktorý som dostal od Boha.

Donie ako súčasť farského volejbalového tímu

Z mesta do prírody

Upratovanie po stretnutí

AD MAIOREM DEI GLORIAM

ZÁŽITKY Z DUCHOVNÝCH CVIČENÍ
PODĽA SV. IGNÁCA
Z LOYOLY

Text: Robin Joseph, SVD
Foto: Martin Lígač, SVD

ČLOVEK JE STVORENÝ, ABY CHVÁLIL BOHA, NÁŠHO PÁNA, VZDÁVAL MU ÚCTU A SLUŽIL MU, A TAKÝMTO SPÔSOBOM SI SPASIL DUŠU.
-SV. IGNÁC Z LOYOLY

August je mesiacom dozrievajúcich plodov a zberu úrody. Pre nás seminaristov bol mesiacom duchovných plodov. Súčasťou formácie v Spoločnosti Božieho Slova sú i tridsaťdňové duchovné cvičenia, ktorých sa nás zúčastnilo sedem verbistov. Konali sa v čase od 3. augusta do 1. septembra 2015 v centre spirituality Loyola v Ivanke pri Dunaji, pod vedením pátra Bernarda Mišoviča SJ.

Tieto duchovné cvičenia vyrástli z osobnej skúsenosti sv. Ignáca z Loyoly. Zažili sme tu blízke stretnutie sa s Bohom pomocou ignaciánskej tradície. V úvode Duchovných cvičení sv. Ignác píše: „Človek je stvorený, aby chválil Boha, nášho Pána, vzdával mu úctu a slúžil mu, a takýmto spôsobom si spasil dušu.“ Výrazom „duchovné

cvičenia“ označuje akýkoľvek spôsob spytovania svedomia, rozjímania, kontemplácie, ústnej modlitby či modlitby v duchu (porov. DC1). Podľa jeho odporúčania sa duchovné cvičenia prihovárajú celému človeku, všetkým dimenziám ľudskej reality: rozumu a citu, vóli a predstavivosti, fyzickým i duchovným zmyslom. Sú štrukturované do štyroch týždňov. Nejde v nich primárne o sedemdnňové týždne, ale skôr o etapy na ceste lásky k Bohu a bližnému.

Prvý týždeň cvičení je časom reflexie. Exerцитant sa venuje uvažovaniu o hriechoch a ich následkoch vo svetle Božej bezhraničnej lásky k človeku. Obsahom druhého týždňa je uvažovanie o živote Krista. Meditácie a modlitby tohto týždňa exerцитanta učia, ako má nasledovať Krista

Duchovne obnovení verbisti tesne po skončení duchovných cvičení

sposobom učeníka. Tretí týždeň je nazeraním na Kristovo utrpenie. Vzkriesenie Pána a jeho nanebovstúpenie sú témou štvrtého týždňa.

Súčasťou duchovných cvičení je každodenné stretnutie s duchovným sprievodcom. Po ňom exercitanti absolvujú štyri či päť kontemplácií. Kontemplácia často vyvoláva emócie a zapaluje hlboké túžby. Opierame sa v nej o našu predstavivosť, aby sme umiestnili seba samých do času a priestoru evanjelií alebo do scény, ktorú navrhuje sv. Ignác.

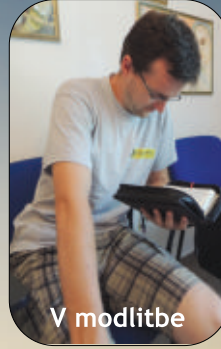
Dôležitou súčasťou duchovných cvičení, ktoré sú tiež intenzívnou reflexiou nad sebou samým, je každodenný osobný rozhovor exercitanta s

duchovným sprievodcom. Ten mu pomáha pochopiť, čo prežíval vo svojej kontemplácii a čo tieto skúsenosti modlitby môžu pre neho znamenať.

Po štyroch týždňoch venovaných intenzívnym cvičeniam sme si uvedomili, že ich cieľom je reflektovať vlastné skúsenosti s Bohom a pochopiť, aký dopad by mohli mať tieto skúsenosti na náš každodenný život. Napriek ťažkostiam sme na ich konci dospeli k záveru, že sme prežili krásne dni čo do hĺbky a intenzity modlitby i bratského spoločenstva. Zapísali sa v nás ako nezabudnuteľný zážitok.

V kontemplácii

V modlitbe

Náš exercitátor,
P. Bernard Mišoviš, SJ

Počas voľna na ôsmy deň sme putovali do Mariazellu

„Rybár“ z Rybian v Taliansku

Spracoval: Frt. Gorazd Kohút, SVD
Foto: P. Juraj Cibula, SVD

Juraj, ešte nedávno si prežíval svoju misionársku charizmu v komunite spolubratov v Bratislave. Kde presne rozvíjaš svoju charizmu teraz?

Som misionárom v Taliansku. Prišiel som sem 19. januára 2015. Pôsobím v meste Riva del Garda v časti Varone. Je to veľká farnosť, pod ktorú spadá ďalších 6 dediniek. Ide o filiálky rozmiestnené po kopcoch. Je to naša pastoračná zóna.

Aké boli tvoje predstavy, plány, očakávania..., a aká je realita?

Keď som sem prišiel, povedal som si, že je to tu ako v raji. Je tu krásne, mesto leží blízko jazera Lago di Garda (70 m.n.m.) a okolo sa tiahne pohorie, z ktorého najvyšší vrch má cez 2000 m.n.m.

Juraj, priblíž nám život vo Varone...

Vo Varone farnosť spravuje komunita verbistov. Nachádza sa tu provinciálny dom i domov pre pátrov - misionárov, ktorí tu prežívajú jeseň svojho života. Bývam spolu s nimi; trochu som pokazil vekový priemer tým, že som ho

znížil na 70 rokov :) Pôsobili tu i slovenskí pátri Ján Lopušek a Michal Lapšanský, ktorí zanechali hlbokú stopu v ich srdci.

Aké sú špecifiká tejto oblasti?

Oblasť Varone je výnimočná množstvom mladých rodín. Do školy a škôlky neustále prichádzajú ďalší mladí, o ktorých tu nie je núdza. Najobľúbenejším športom je tu futbal. Okrem cestovín a pizze patria medzi obľúbené zemiaky. No a nutela, samozrejme – nepoznáť dieťa, ktoré by ju nemalo rado.

A čo taliansky jazyk?

Po mojom príchode som vedel povedať len dve slová: „sì“ a „grazie“, potom prišli ďalšie. Momentálne je to lepšie: komunikujem a rozumiem základným frázam.

Ako si sa uchytil medzi mladými?

Počas leta som začal pastoračne fungovať. V júli a auguste to bol trojtýždňový tábor s mladými, kde si ma dobre oťukali. Počas prvých mesiacov som chodil na stretká, hral som s nimi

hry a z väčšej časti som ich počúval. V tomto čase spolu s animátormi tvoríme pastoračný program a pomocnú ruku prikladám i ku katechézám pre deti a birmovancov. Na strestkách nemôže chýbať futbal, ktorý síce nehrám najlepšie, ale tvrdo.

Znamená to, že i v budúcnosti sa tvoja pastorácia bude zameriavať na mládež?

Áno, mojou úlohou v budúcnosti je venovať sa mladým v našej oblasti a zamerať sa na pastoráciu povolani. S rehoľnými povolaniami je to v Taliansku veľmi ťažké. I preto k nám prichádzajú misionári z rôznych častí sveta. Medzi nami sú misionári trinástich národností.

Akí sú ľudia okolo teba a ako žijú svoju kresťanskú vieru?

Fascinuje ma, že títo ľudia sú si blízki. Ak niekto zomrie, je pravidlom, že deň pred pohrebom sa v kostole ľudia modlia za neho modlitbu ruženca. Prichádza mnoho ľudí. Tým ukazujú svoju spolupatričnosť s príbuznými. Na svätých omšiach za zosnulých je kostol vždy plný viac než počas slávností či nedeľ.

Vzhľadom na pastoráciu mládeže je tu dobre zorganizované oratórium. Animátormi sú prevažne rodičia, ktorí pripravujú program na celý rok. Katechéz pred prijatím sviatosti birmovania sa zúčastňuje okolo 200 mladých. Sú veľmi inteligentní a majú veľa vedomostí. Chýba tu však sviatostný život. Nedeľného slávenia Eucharistie sa ich účastní možno štvrtina...

Juraj, zažil si vo Varone niečo výnimočné?

Dramatickou udalosťou bolo zemetrasenie, ktoré som nikdy predtým nezažil. V jeden neskorý letný večer krátko pred spaním sa odrazu začalo všetko triasť. Padli mi obrazy zo steny, dokonca i monitor počítača sa mi prevrátil.

A aká je podobnosť medzi tvojou novou misiou a rodnou zemou?

Je tu veľká záhrada s olivami, a tak mám o

prácu postarané. Zatiaľ tu nechováme žiadne zvieratká, ale kto vie - časom možno aj začneme...

Juraj, ďakujem ti za podelenie sa o zážitky a skúsenosti. Nech Pán žehná tvoje misijné dielo. Budeme ťa i naďalej sprevádzať modlitbou.

Detský tábor

Radosť v spoločenstve

Detská sv. omša

„Zvládneš to!“

Text : Ondrej Kameniar a Martin Ligač, SVD
Foto : Margita Balejová

Mladí muži, ktorí sú ochotní to v živote zvládnuť

Humorista, biológ a vedec Ondrej Kameniar, bývalý koordinátor v Univerzitnom pastoračnom centre v Bratislave, ktorý prešiel stovky kilometrov a navštívil krajiny ako Albánsko, Macedónsko, Gruzínsko či Indiu zamieril aj do Terchovej, kde sa rozhodol zúčastniť obnovy „Zvládneš to!“, ktorú od 20. 11. do 22. 11. 2015 organizovali MISIONÁRI VERBISTI. Ondrej už zvládol a preskákaval toho v živote veľa, ale aj napriek tomu, je presvedčený, že čas v Terchovej, ktorý bol zameraný na rozlišovanie Božej

vôle v živote človeka, stál za to. Toto je len reflexia jedného z nich, pretože okrem neho sa obnovy zúčastnilo 17 mladých mužov z rôznych kútov Slovenska vo veku od 17 do 30 rokov. Obnovu viedol Páter Ján Kušnír SVD, spolu so svojimi pomocníkmi, diakonom Milanom a seminaristami Michalom a Martinom. Páter Ján nachádzal podobnosti medzi Jozefom Egyptským, ktorého životná cesta bola plná pokory, lásky, trpezlivosti a našimi životmi. Myslíme, že sa mu to podarilo, pretože sme odchádzali z Terchovej zas o niečo zrelší a múdrejší.

ARNOLDOVA hádanka

Spracoval: Peter Fillo, SVD

Príklad č. 14 – Odbíjajúce hodiny

Deti sa sťažovali misionárovi Xavierovi, že im dáva ťažké príklady. Xavier ich totiž učil aj matematiku. A tak im povedal. Tu máte jednoduchý príklad. Na mojej stene v izbe sú zavesené hodiny, ktoré odbíjajú každú hodinu. Vždy odbijú počet hodín. Teda o tretej bijú 3-krát a o šiestej 6-krát. Odbíjanie o šiestej trvá 15 sekúnd. Koľko trvá odbíjanie o dvanástej?

Svoje odpovede posielajte na adresu: mladymisionar@gmail.com. Zo všetkých správnych odpovedí vyžrebujeme jednu a výherca získa cenu, ktorá ho určite poteší.

Odpoveď na príklad č. 13 – Ukradnuté víno

Zo zadania vieme, že prvýkrát ukradli dva sudy a druhýkrát dva-krát toľko vína. Keďže ostal jeden sud, tak druhýkrát museli ukradnúť tri sudy. Takže prvýkrát ukradli 15 a 18 litrové sudy, čo predstavuje 33 litrov vína. Druhýkrát ukradli 16, 19 a 31 litrové sudy, čo je 66 litrov vína a teda dva-krát toľko ako v prvom prípade. Sud, ktorý ostal a bol prázdny, mal 20 litrov.

Naši novokňazi P. Stanislav Orečný, SVD a P. Tomáš Gerboc, SVD

Primície

2015

Rehol'né s'uby 2015

Z Filipínskej misie

Naši dobrodinci

Za všetkých našich dobrodincov, aj tých, ktorých mená nie sú zapísané v tomto zozname, bude odslúžená svätá omša dňa 1.1.2016 priamo v našom generálnom dome v Ríme Pátrom Igorom Kráľom, SVD.

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formáciu misionárov, podľa výpisu misijného oddelenia, v mesiacoch máj až október, prispeli:

Jednotlivci: Adam Hrobák, Albín Ivák, Alena Andacká, Anna Giacková, Anna Harthauserová, Anna Kramarová, Anna Peštová, Anna Slavkovská, Anna Urbaníková, Daniela Kroupová, Eva Hudáčková, Florián Krajník, Gabriela Gajdovčíková, Hedviga Gabrišová, Helena Silná, Ita Víťazová, Iveta Srníčková, Ján Mazúr, Leonard Šnauko, Ľudmila Orečná, Ľudmila Ševčíková, Magdaléna Halvoňová, Margita Kompasová, Mária Drbúlová, Mária Hrozová, Mária Hudáková, Mária Krajčovičová, Mária Kubranská, Mária Kučmová, Mária Kulichová, Mária Melková, Mária Sisková, Mária Valková, Mária Zubeková, Marián Nosál, Marta Cenkerová, Monika Košťálová, Pavol Šupica, Priska Trnková, Rozália Mičicová, ružencové bratstvo Polusvie, Štefan Čapkovič, Štefan Mizerák, Tomáš Osad'án, Viliam Mrázik, Vincencia Kostolányová, Vladimír Dunaj, Vladimír Rádi, Zuzana Kováčová, Zuzana Vašková.

Rodina: Balážová, Banárová, Bebjaková, Bednárová, Beganyová, Bujďáková, Cibulová, Čopová, Dušičková, Gerbocová, Grigláková, Halásová, Hanuliaková, Kočanová, Lichardová, Mátiková, Matušková, Nad'ová, Páleníková, Peštová, Repáňová, Studená, Šimarová, Tomanová, Vašová, Vrtáková.

Farnost: Branovo, Borčany, Breznička (Veľká Ves), Bukovinka, Bystré, Čadca - Kýčerka, Dulovce, Dvory nad Žitavou, Hruštín, Lipany, Lipt. Mikuláš, Lokca, Markušovce, Močenok, Námestovo, Nedožery-Brezany, Nový Hrozenkov, Nitra, Nová Baňa, Pezinok, Povážská Bystrica, Rybany, Borčany, Senica, Slovenská Ves, Stará Lubovňa, Senica, Snina, Svätoplukovo, Štefanov nad Oravou, Šulekovo, Šuňava, Tajov, Teplička nad Váhom, Terchová, Trstená, Úľany nad Žitavou, Vavrečka, Vranou nad Topľou, Veľká Hradná, Veľké Karlovice, Vidiná, Vojňany, Vráble, Výborná, Zázrivá, veriaci z kostola sv. A. Janssena a ďalší dobrodinci zo Slovenska. Taktiež veľké Pán Boh zaplat' patri aj veriacim z celej Českej republiky.

Ak by ste aj vy chceli podporiť formáciu misionárov, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast - BA“ alebo na číslo účtu: 5029115971/0900 s poznámkou „na misijný dorast - BA.“

*Naša adresa: Mladý Misionár, Misijný dom Arnolda Janssena, Krupinská 2, 851 01 Bratislava.
e-mail: mladymisionar@gmail.com, Web: www.mladymisionar.sk*

***Tvoje slovo je svetlo pre moje nohy
a pochodeň na mojich chodníkoch (Ž 119,105)***

***Sme rodinou ľudí mnohých národov s povolaním
od Boha slúžiť tým, ku ktorým nás posielajú
a hľadáme nových mladých členov
našej rodiny, mladých mužov s
túžbou stať sa rehoľným
bratom alebo kňazom
zasväteným pre misie.***

**VIAC INFORMÁCIÍ NÁJDEŠ NA
WWW.VERBISTI.SK
WWW.MLADYMISSIONAR.SK**